

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.588 van 27 februari 2001
in de zaak A. 79.444/XIV-1172**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. ELLOUZE,
kantoor houdende te 4020 LUIK,
Alex Bouvystraat 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Turkse nationaliteit, op 17 juli 1998 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van de beslissing van
6 mei 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt
geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2000
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting
van de procedure;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN DER HALLEN die, loco Advocaat M. ELLOUZE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, vraagt op 15 april 1996 om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 19 november 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Lors de ses dernières déclarations, l'intéressé explique avoir été contacté par trois militants du PKK un mois après son retour du service militaire. L'intéressé se serait vu proposer de se joindre à eux lors d'une réunion du PKK. Il aurait accepté et y serait allé avec eux quelques jours après leur demande (et non le lendemain comme déclaré lors de

l'audition en recours urgent). L'intéressé aurait de la sorte été amené à suivre une formation durant trois mois et demi dans une grotte de la région. Cette formation se serait étalée de l'été 1995 à l'hiver 1995 (et non du début 1995 au printemps 1995 comme déclaré à l'Office des étrangers). A l'issue de cette formation, l'intéressé aurait été chargé de promouvoir l'action de son parti dans le village. Il serait resté en contact avec le PKK par le biais d'un courrier secret situé dans un lieu couvert de pierres (et non dans une clairière comme déclaré lors de l'audition en recours urgent) à proximité du village.

Environ deux mois après son retour de formation, l'intéressé aurait été arrêté par des militaires et des 'Ozeltim' alors qu'il se trouvait chez un voisin en compagnie de cinq à dix personnes (et non seul avec un ami comme déclaré lors de l'audition en recours urgent). Son domicile aurait été fouillé et des documents ainsi que des revues du PKK auraient été découvert (fait nullement mentionné auparavant). L'intéressé aurait été emmené au commissariat militaire d'URFA où il aurait été détenu durant une semaine.

Durant cette période, l'intéressé aurait été interrogé, torturé, menacé de mort et sommé de collaborer avec les autorités. Il n'aurait rien avoué et aurait été libéré. Néanmoins, les autorités auraient maintenu une surveillance à distance de l'intéressé (et non fait des visites domiciliaires pour constater sa présence comme déclaré lors de l'audition en recours urgent). L'intéressé aurait rédigé un papier signalant sa détention à l'intention du PKK (et non se serait abstenu de répondre aux messages du PKK comme déclaré dans un premier temps lors de la même audition). L'intéressé aurait encore relevé deux messages du PKK avant de décider de quitter le pays (et non serait resté encore un mois au domicile familial en allant relever le courrier du PKK une fois par semaine comme déclaré lors de l'audition en recours urgent).

En dépit d'une décision d'examen ultérieure prise dans le cadre d'un recours urgent, il ressort de l'examen au fond qu'il n'est pas permis d'ajouter foi aux propos du requérant en raison des multiples imprécisions et contradictions sérieuses déjà relevées.

Partant, il n'y a pas lieu de lui accorder le statut de réfugié."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze
weigeringsbeslissing op 2 december 1997 in het Frans

hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 6 mei 1998 neemt de voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant de Turkse nationaliteit heeft; dat hij stelt dat hij afkomstig is van Bozova (Sanli Urfa); dat hij zijn militaire dienst vervulde van 1993 tot begin 1995; dat hij door vrienden uit het dorp gecontacteerd werd teneinde een vorming te volgen bij de Arbeiderspartij van Koerdistan (Partye Karkaren Kurdistan, PKK); dat hij gedurende drie en een halve maand een ideologische vorming kreeg; dat hij terugkeerde naar zijn dorp; dat hij elke week naar een bepaalde plaats moest gaan teneinde na te gaan of de PKK hem instructies gegeven had; dat hij twee maanden na zijn terugkeer gearresteerd werd en gedurende een week mishandeld werd in het commissariaat van Urfa; dat naar aanleiding van een huiszoeking documenten en tijdschriften van de PKK gevonden werden; dat hij vrijgelaten werd bij gebrek aan bewijzen en onder druk gezet werd om mee te werken met de Turkse strijdkrachten en hen informatie te geven over de PKK; dat hij een bericht ontving van de PKK waarin gesteld werd dat hij zijn werk voor hen moest verderzetten; dat hij onderdook en besliste Turkije te verlaten; dat hij in België lid is van een culturele vereniging te Verviers en deelnam aan een jeugdkamp waarvan beelden getoond werden op MED-TV;

Overwegende dat de verklaringen van de appellant een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de appellant coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op de appellant en hij in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (zie onder meer UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié,

Genève, september 1979, 53); dat de verklaringen van appellant niet eensluidend en coherent zijn;

Dat appellant noch zijn reisweg noch het ogenblik dat hij zijn land verliet of in België aankwam bewijst;

Dat hij zijn identiteit niet bewijst; dat hij een handgeschreven verklaring van een "muhtar" neerlegt van 1991; dat een dergelijk document geen identiteitsdocument is; dat appellant stelt dat hij dit document bekwam teneinde een paspoort aan te vragen; dat hij in 1991 een paspoort bekwam, maar dit niet gebruikte; dat hij hiervoor geen verklaring geeft; dat hij niet bewijst dat hij na het bekomen van dit paspoort nog in Turkije verbleef; dat hij ook geen verklaring geeft voor het feit dat hij dit paspoort niet voorlegt; dat ook het uittreksel uit het bevolkingsregister geen bewijs van identiteit of verblijfplaats is; dat dit slechts een bewijs is van de plaats van registratie in Turkije;

Dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de dorpingen verzameld werden en hij voor allen geslagen werd, terwijl hij dit in dringend beroep niet vermeldt, maar stelt dat hij alleen gearresteerd werd bij een vriend en afgevoerd werd naar het commissariaat van Urfa;

Dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat hij zelf de PKK verwittigt van zijn arrestatie en het bevel krijgt om zijn werk verder te zetten, terwijl hij dit eigen initiatief in het dringend beroep en ten gronde niet vermeldt, maar stelt dat hij berichten van de PKK kreeg zijn werk verder te zetten, maar er niet op antwoordde; dat hij ter zitting deze twee versies samenvoegt;

Dat hij in het dringend beroep stelt dat zijn ouders achteraf vernamen dat hij gearresteerd was, terwijl hij ten gronde en ter zitting stelt dat het leger eerst bij zijn ouders ging teneinde zijn verblijfplaats te kennen en vervolgens het huis waar hij was omsingelde en hem arresteerde;

Dat appellant stelt dat hij in België lid is van een culturele vereniging te Verviers, deelnam aan betogingen voor het Koerdische volk en ook deelnam aan een jeugdkamp waarvan beelden getoond werden op MED-TV; dat appellant niet bewijst dat deze activiteiten gekend zijn door de Turkse overheden en zouden leiden tot vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in geval van terugkeer naar Turkije;

Overwegende dat na behandeling ter zitting niet blijkt dat het beroep niet kennelijk ongegrond is; dat er geen grond is voor verwijzing naar een drieledige kamer, zoals bepaald in artikel 57/12, derde lid;

Overwegende dat de appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de

nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951."

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat in een eerste middel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 57/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doordat zijn beroep kennelijk ongegrond wordt verklaard terwijl zijn beroepsakte uitvoerig gemotiveerd was, de commissie zich ertoe beperkt andere middelen op te werpen dan de weigeringsmotieven van de Commissaris-generaal en geen enkel motief aanbrengt om het kennelijk ongegrond karakter van het beroep te verantwoorden;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd geoordeeld dat diverse tegenstrijdigheden de verklaringen van verzoeker elke geloofwaardigheid ontnemen, dat de affirmaties van verzoeker deze vaststellingen geenszins weerleggen;

2.1.3. Overwegende dat uit artikel 57/12, vierde lid van voormelde wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 6 mei 1993, volgt dat de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter gemachtigd is een beroep als alleenrechtsprekend lid te behandelen wanneer dit kennelijk ongegrond is; dat een beroep kennelijk ongegrond is wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld, maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de

beroepen beslissing kunnen leiden; dat zelfs een omstandig gemotiveerd beroepschrift derhalve door een alleenrechtsprekend lid kan worden behandeld indien de erin vervatte uitleg manifest niet tot een andere beslissing in beroep kan leiden; dat in tegenstelling tot wat wordt beweerd, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen duidelijk heeft aangegeven waarom de uitleg van verzoeker manifest niet tot een andere beslissing in beroep kon leiden, -met andere woorden waarom zijn beroep kennelijk ongegrond was-, met name gelet op het niet eensluidend en coherent karakter van de opeenvolgende verklaringen; dat wanneer een beroep door een alleenrechtsprekend lid wordt behandeld, niet vereist is dat deze zich bij de weigeringsmotieven van de Commissaris-generaal aansluit; dat het alleenrechtsprekend lid een beroep op eigen gronden kan verwerpen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoeker aanvoert dat de aangevochten beslissing op meerdere punten niet naar behoren met redenen is omkleed, ten eerste, wat het ontbreken van een identiteitsbewijs betreft, dat noch de wet, noch de Conventie van Genève het voorbrengen van degelijk bewijs eisen, dat de commissie niet doet blijken waarom het uittreksel van de bevolkingsregisters niet volstaat en waarom het ontbreken van een identiteitsbewijs de geloofwaardigheid van zijn verhaal aantast, ten tweede, wat de omstandigheden van zijn arrestatie betreft, dat hij tijdens het verhoor heeft uitgelegd dat de verzameling van de dorpsbewoners en het feit dat hij geslagen werd onmiddellijk aan de omsingeling van zijn woning en zijn arrestatie voorafgingen, dat er geen enkele tegenstrijdigheid tussen de twee verklaringen bestaat, ten derde, wat het informeren van de PKK aangaande zijn arrestatie betreft, dat hij ter zitting heeft

verduidelijkt dat hijzelf de PKK van zijn arrestatie op de hoogte heeft gebracht en dat hij berichten van de PKK ontving om hem aan te manen zijn werk verder te zetten, ten vierde, wat het vernemen door zijn ouders van zijn arrestatie betreft, dat hij heeft uitgelegd dat het leger zich eerst naar zijn ouders heeft begeven, maar hem daar niet heeft gevonden daar hij bij een gebuur was en dat pas later zijn ouders zijn arrestatie hebben vernomen, ten vijfde, wat zijn activiteiten in België betreft, dat hij werkelijk aan de vermelde manifestaties heeft deelgenomen en dat beelden hiervan zijn uitgezonden door MED-TV, dat hij op de zitting heeft uitgelegd dat dorpswachters hem herkend hebben en de autoriteiten van deze identificatie op de hoogte hebben gebracht;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op omstandige wijze de argumenten heeft weergegeven die haar deden besluiten de asielaanvraag als ongegrond af te wijzen, dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave van de opgegeven feiten bevat om te besluiten dat in onderhavig geval geen elementen kunnen worden in aanmerking genomen die doen blijken dat het leven of de vrijheid van verzoeker zodanig in gevaar was dat deze zijn land uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie verliet, dat verzoeker ten onrechte beweert dat de aangevochten beslissing niet behoorlijk is gemotiveerd;

2.2.3.1. Overwegende dat het voorgebracht uittreksel uit het bevolkingsregister door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt verworpen omdat dit stuk "geen bewijs van identiteit of verblijfplaats", doch "slechts een bewijs van de plaats van registratie in Turkije" is, hetgeen door

betrokkene niet wordt betwist; dat het ontbreken van enig identiteitsbewijs niet het enig motief is van de bestreden beslissing; dat deze vaststelling samen met allerlei tegenstrijdigheden en incoherenties in de opeenvolgende versies van het vluchtverhaal erop kan wijzen dat geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van de vreemdeling, te meer wanneer -zoals in het voorliggend geval- betrokkene "geen verklaring geeft voor het feit dat hij zijn paspoort niet voorlegt".

2.2.3.2 Overwegende dat tijdens het dringend beroep verzoeker verklaarde dat hij zich bij een vriend bevond, dat het leger zijn huis en dit van deze vriend omsingelde, hem arresteerde en hem overbracht naar het commissariaat van URFA; dat toen betrokkene herinnerd werd aan zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met slagen die hij ten tijde van zijn arrestatie voor de verzamelde dorpsbewoners had gekregen, hij stelde "que le véhicule militaire (se situait) à 100 m. Sur cette distance il aurait été frappé par les militaires. Les villageois voisins auraient assisté à cette opération"; dat van een (voorafgaande) verzameling van de dorpelingen door het leger in deze verklaring derhalve geen sprake meer was; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dan ook terecht heeft gesteld dat er op dit punt een duidelijke tegenstrijdigheid bestond tussen de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze tijdens het dringend beroep;

2.2.3.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich ook steunt op het gebrek aan coherentie in de verklaringen aangaande het initiatief dat betrokkene zou genomen hebben om de PKK van zijn aanhouding op de hoogte te brengen; dat verzoeker zich

ertoe beperkt te herhalen wat hij in dit verband ter zitting heeft gezegd namelijk dat hij de PKK van arrestatie op de hoogte heeft gebracht, zonder enigszins te betwisten dat de voordien afgelegde verklaringen op dit punt inderdaad niet eensluidend waren;

2.2.3.4. Overwegende dat ten gronde en ter zitting verzoeker stelde dat het leger eerst bij zijn ouders informeerde, vervolgens zijn huis en dit van zijn geboortegebied omsingelde om hem uiteindelijk te arresteren; dat tijdens het dringend beroep het daarentegen luidde dat hij bij een vriend werd gearresteerd en zijn ouders pas later hiervan kennis kregen; dat ook aangaande het tijdstip waarop de ouders van de actie tot aanhouding van hun zoon kennis kregen, de verklaringen allesbehalve eensluidend en coherent waren;

2.2.3.5. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet betwist dat verzoeker effectief aan de ingeroepen activiteiten heeft deelgenomen, noch dat hierover beelden werden uitgezonden door MED-TV; dat deze activiteiten door haar worden verworpen omdat "appellant niet bewijst dat (ze) gekend zijn door de Turkse overheden en zouden leiden tot vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in geval van terugkeer naar Turkije"; dat verzoeker weliswaar beweert dat hij door dorpswachters op de MED-TV. werd herkend, doch uit geen enkel dossierstuk kan worden afgeleid dat hij dit gegeven te gelegener tijd aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft meegedeeld; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing onjuist of gebrekkig is gemotiveerd; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op zevenentwintig februari
tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.